

Beatificació de 522 màrtirs a Tarragona

») Aquesta imatge parla

els màrtirs». Foto: El cardenal Amato, que presidí la cerimònia, beneeix la imatge de la Mare de Déu de Montserrat. L'Escolania del Monestir participà també en la cerimònia.

El diumenge 13 d'octubre, l'Església proclamà nous beats 522 persones assassinades durant la persecució religiosa dels anys 30 del segle passat. El papa Francesc envià un missatge gravat en vídeo en el qual parlà de l'amor cristià i invità a «ser cristians concrets, amb obres

i no de paraules, com

GLOSSA

La força que guareix

La malaltia irremeiable anava fent el seu curs. La senyora que la patia pertanyia a un equip de matrimonis cristians des de feia molts anys. El grup havia parlat de la mort en algunes ocasions: que era, en certa manera, una companya de la vida. La senyora demanà de rebre la unció dels malalts. El dia acordat, unes hores abans, ho comentà a una de les infermeres, que, encoratjant-la, li va ponderar la sort de poder-ho fer amb plena consciència i amb un clar desig que naixia de la seva fe.

És ben cert que la situació de malaltia fa experimentar la feblesa i limitació de la vida. Pot comportar angoixa, tristesa, desesperació i, fins i tot, rebel·lió davant la possibilitat o la proximitat de la mort. També és una ocasió per refermar la confiança en Déu, per acceptar la realitat amb lucidesa i per tornar o retornar confiadament a Ell, sentint-se fill de la seva misericòrdia. Pot esdevenir, per tant, un veritable camí de conversió. L'Església, en aquest sagrament de la unció, encomana la persona malalta, i la pregària al Senyor la posa en les seves mans acceptant que es faci la seva voluntat. El sagrament reconforta els malalts; prepara, si és el cas, per al pas definitiu, tot enfortint els darrers moments de la vida. Sempre és llavor de vida eterna. Crist mostrarà sempre una compas-

sió i una atenció especial pels malalts: «Perquè sortia d'Ell una força que guaria tothom» (Lc 6,19). En el sagrament, aquest poder salvador continua actuant. Perquè el sagrament no és només la pregària, la Paraula, les paraules, la presència del sacerdot, de la família... És això, tot això, i molt més; i cadascun dels elements, en comunió amb els altres, fa viu Déu mateix i conforta la persona malalta.

La celebració del sagrament de la unció, senzilla i alhora intensa, fou a l'habitació de l'hospital. Els assistents, familiars directes, respongueren a les invocacions; la persona malalta resà el pàrenostre amb serenitat i fermesa. Va ser un pàrenostre comunitari. Dies després, demanà de parlar amb el sacerdot i va rebre el sagrament del perdó i l'eucaristia. Era conscient del curs de la seva malaltia, que estava fent els darrers trams de la ruta; i, malgrat els moments de temences i de dubtes humans, se sabia en mans de Déu i confiava en la seva misericòrdia. Reconfortada, vivia amb una pau que pacificava la família i els amics que la visitaven. Se sentia estimada i així ho deia, agraint les visites i preguntant-se per què l'estimaven tant les persones. Quinze dies després, traspassà.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Edificar la comunitat cristiana avui

El papa Francesc, en l'homília de la missa celebrada amb els cardenals electors el 14 de març passat, l'endemà que l'havien elegit, ens resumia en tres punts —com té costum de fer— les exigències eclesials d'aquesta hora: caminar, edificar, confessar.

Aquestes tres necessitats d'aquesta hora —resumides en els tres verbs esmentats— indiquen els objectius i el marc de la carta pastoral que he dirigit als meus diocesans per al curs actual. Es titula *Viure la Fe i edificar la comunitat cristiana*. El curs passat, amb motiu de la celebració de l'Any de la Fe —que es clourà el proper 24 de novembre—, vaig proposar les diverses dimensions de la fe cristiana en la carta pastoral titulada *Homes i dones de fe*. En la carta pastoral d'aquest any invito a reflexionar sobre el fet de viure la fe en comunitat, en Església o sobre la dimensió eclesial de la fe.

La primera part de la carta és més teològica. En la segona i darrera part, més pràctica i d'aplicació pastoral, he cercat de proposar a tota la comunitat diocesana algunes actuacions que em semblen especialment necessàries ara en l'aplicació dels tres objectius del nostre Pla Pastoral diocesà per als anys 2011-2015. Recordo que aquests tres objectius són: l'anunci de Jesucrist als qui no el coneixen; la pastoral de la iniciació cristiana; i la solidaritat com a expressió de la fe cristiana, solidaritat amb les persones i famílies que patixen més agudament les conseqüències de la crisi econòmica.

La realització pràctica d'aquests tres objectius pressuposa un subjecte actiu, la comunitat cristiana; és a dir, aquell conjunt de persones que confessen i donen testimoni del Crist amb obres i paraules i el celebren i el fan present en el món mitjançant la fe i els sagraments de la fe, especialment el baptisme i l'eucaristia.

Sovint sentim dir a sacerdots i laics frases com aquestes: «No tenim comunitat»; o bé: «Tinc creences, però sense Església».

O també aquesta altra: «És molt difícil trobar una veritable comunitat». Què podem fer per tal de donar alguna resposta a aquestes afirmacions sovint ben explícites. Davant d'aquest repte, he cercat unes orientacions en la primera encíclica del papa Francesc, que es titula *Lumen fidei*, és a dir, *La llum de la fe*. Ens diu en aquest document —especialment en el capítol tercer— que la vida de fe es dóna en un àmbit comunitari i té un fonament comunitari. Creiem —per la gràcia de Déu— cada persona, però la vida de fe es dóna en un àmbit comunitari i té un fonament comunitari. Per això, en temps de forta secularització i de no poques proves per a la fe, em sembla molt necessari que —com els primers cristians— puguem comptar amb unes comunitats cristianes que ho siguin veritablement. Aquestes recolzen la nostra fe personal, fràgil i tan sotmesa a diverses foscos. Ho diem a cada celebració de l'eucaristia: «No mireu, Senyor, els nostres pecats, sinó la fe de l'Església.»

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Portada de l'edició en català de la Carta pastoral del cardenal arquebisbe

») Aquesta imatge parla

ENTREVISTA

M. ASSUMPCIÓ PIFARRÉ

Monestir mil·lenari

El Monestir de St. Daniel de Girona (www.santdaniel.com), que està format per una petita comunitat de monges benedictines, compleix mil anys. Paradoxalment, aquest mil·lenari està *rejuvenint* la comunitat, perquè viuen, com afirma la priora, M. Assumpció Pifarré, «amb molta il·lusió, energia i responsabilitat aquesta celebració».

Què signifiquen aquests mil anys?

Per a la ciutat, per al bisbat i per a Catalunya signifiquen una redescoberta de la seva història. Donar a conèixer la contribució del monestir a la construcció de la ciutat i del país tal com el coneixem avui és un dels nostres objectius. La comunitat viu el mil·lenari amb la gran responsabilitat de ser successores de totes les monges que al llarg de mil anys han aixecat i han tingut cura del Monestir. I, sobretot, amb el gran repte de mantenir ferm, viu i actual el testimoni de fe benedictí després de tants segles.

Com viuen la fe?

La fe en Crist la vivim intensament. El mateix mil·lenari és una materialització d'aquest misteri. Com és que nosaltres, aquesta comunitat relativament petita actual, som aquí, avui, celebrant mil anys? El nostre dia a dia és d'una gran senzillesa. Estimem i ens sentim estimades. Preguem i treballem.

Com ensenyar que la fe no és autèntica si hom no se sap estimat pel Creador?

Amb el nostre propi testimoni. Qui s'apropi al Monestir serà acollit com el Crist, podrà veure i viure la senzillesa i la profunditat de les nostres vides. L'hostatgeria, l'acollida benedictina —aquest precepte benedictí— crec que pot ser una porta a la descoberta de la universalitat de l'amor del Creador.

Oscar Bardají i Martí

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

La paràbola del fariseu i el publicà

El fariseu es pot gloriar d'un bagatge considerable de virtuts; només explica coses d'ell mateix i creu que, en lloar-se ell mateix, així lloa també Déu. El publicà coneix els seus pecats, sap que no es pot gloriar davant de Déu i, tot tenint-se per culpable, demana que Déu li doni la seva gràcia. Potser vol dir això que l'un representa l'ètica i l'altre la gràcia sense ètica, o la gràcia contra l'ètica?

De fet, no es tracta de la qüestió: ètica, sí o no, sinó de dues maneres de presentar-se davant Déu i davant un mateix. El fariseu, en realitat, no mira Déu, sinó només es mira ell mateix; pròpiament no necessita Déu per a res, perquè ell ja ho fa tot bé. Aquí no hi cap relació amb Déu. Déu és aquí superflu, el propi esforç ja basta. L'home es justifica ell mateix.

El publicà, en canvi, es veu ell mateix des de Déu. Ha mirat Déu i en Déu s'ha vist ell mateix. I així sap que necessita Déu i que viu de la seva bondat, una bondat que no està a la seva disposició i que no pot aconseguir pel propi esforç. Sap que necessita misericòrdia i, d'aquesta manera, de la misericòrdia de Déu aprendrà a ser misericordiós amb els altres i a fer-se així semblant a Déu.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

¿Tendré tiempo para mi hijo?

Qué dilema para muchos padres y madres! Si hay que volver al trabajo, ¿dónde dejo al niño? ¿Guardería, abuelos, canguro...? Dependerá de las características del niño y de las posibilidades que tengan los padres más a mano.

Lo importante es que el tiempo que pueda dedicar a su retoño sea de calidad. En estos primeros años de la vida del niño, no importa tanto la cantidad de tiempo de dedicación, como la calidad de este tiempo. La madre, que cuando retoma al trabajo se siente culpable, que esté tranquila: el tiempo que dedica a trabajar no perjudica al niño, siempre y cuando le pueda dedicar unos mínimos servicios que podrían ser estos:

Cuando regrese a casa dedíquese totalmente al niño durante unos 15 o 20 minutos. Los hijos se adaptan con facilidad a los ritmos maternos si son lo bastante regulares, es decir, con pocos imprevistos. Los niños tienen una especie de *reloj psíquico* que les hace prever los acontecimientos que han de suceder, la hora de la llegada de la madre... Conviene que esta realice los cuidados diarios programados. Además, a partir de los dos años de edad, el hijo debe conocer el lugar de trabajo de la madre, y luego también el del padre: esto ayuda a compensar el vacío provocado por la lejanía física, y así saben que, cuando los padres no están en casa para atenderlos personalmente, es que están ganando el sustento para mantener la familia.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

El cos lluminós de Jesús ressuscitat

Gaudí afina molt quan escull els símbols a la Sagrada Família. La resurrecció de Jesús, simbolitzada a la façana del naixement per l'ou i la corona, a la façana de la Passió se significa pel sepulcre buit damunt del qual seu l'àngel que anuncia a les dones la resurrecció, i pel vitrall del fons, que representa el cos lluminós de Jesús ressuscitat, visible tan sols des de

dins de la basílica. La resurrecció només és del tot comprensible des de la fe, gràcies a la intel·ligència espiritual.

Gaudí ha deixat de banda el tema de les aparicions de Jesús ressuscitat i ha preferit insistir en l'anunci de la resurrecció als vius (les dones que han anat al sepulcre) i als morts (els sants que puguen de l'hades o *sheol*, del realme de la mort). Tots convergeixen cap a la llum de la resurrecció: «Crist va morir i va tornar a la vida per ser senyor de morts i de vius» (*Rm 14,9*).

La mort i la resurrecció de Jesús com a obra redemptora, com a únic misteri pasqual, s'aprecia en el títol de la creu: «Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum» («Jesús de Natzaret, rei dels jueus»). D'aquesta manera, Gaudí, seguint la millor teologia cristiana, fa visible el lligam estret que hi ha entre la mort i la resurrecció de Jesús.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 28. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.
- 29. ■ Dimarts** [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.
- 30. ■ Dimecres** [Rm 8,26-30 / Sl 12 / Lc 13,22-30]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.
- 31. ■ Dijous** [Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.
- 1. □ † Divendres** [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.
- 2. ■ Dissabte** [Leccionari «de difunts». Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 22 / 1Te 4,13-14.17b-18 / Jn 11,17-27]. Commemoració de tots els fidels difunts.
- 3. ■ (□ Urgell) † Diumenge vinent**, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sv 11,23-12,2 / Sl 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10] Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès).

DIUMENGE XXX DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos, i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Deayuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos." Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador". Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva, i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 35,12-14.16-18)

El Señor hace justicia, y en él no hay acepción de personas. No se deja influir por nadie en perjuicio del pobre, y escucha la súplica del oprimido. No menosprecia la súplica del huérfano ni el lamento insistente de las viudas. El Señor recibe benévolamente a los que le honran; el clamor de estos hombres llega al cielo; el grito de auxilio de los desvalidos penetra más allá de las nubes y ellos no se consuelan hasta que el Altísimo no intervenga para hacer justicia a favor de los inocentes. El Señor no se entretendrá, no tardará en hacer justicia a favor de ellos.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

El fariseu i el publicà. Pintura de l'escola alemanya (s. XVI)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segona carta del apòstol san Pablo a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser sacrificado, y el momento de mi partida es inminente. He combatido bien mi combate, he corrido hasta la meta, he mantenido la fe.

Ahora me aguarda la corona merecida, con la que el Señor, juez justo, me premiará en aquel día; y no sólo a mí, sino a todos los que tienen amor a su venida. La primera vez que me defendí, todos me abandonaron, y nadie me asistió. Que Dios los perdone. Pero el Señor me ayudó y me dio fuerzas para anunciar íntegro el mensaje, de modo que lo oyeran todos los gentiles.

Él me libró de la boca del león. El Señor seguirá librándome de todo mal, me salvará y me llevará a su reino del cielo. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, a algunos que, teniéndose por justos, se sentían seguros de sí mismos y despreciaban a los demás, dijo Jesús esta parábola:

«Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, un publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: "¡Oh Dios!, te doy gracias, porque no soy como los demás: ladrones, injustos, adúlteros; ni como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo." El publicano, en cambio, se quedó atrás y no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo; sólo se golpeaba el pecho, diciendo: "¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador." Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»

COMENTARI

Sóc un pecador

Diumenge passat Jesús ens ensenyava que hem de pregar sempre i amb confiança. L'ensenyament sobre la pregària continua en l'evangeli d'avui. De fet, per mitjà d'una paràbola ens contraposa la pregària de dos personatges típics de la societat jueva del temps de Jesús.

Els fariseus eren un moviment dins de la societat jueva d'aleshores. Es distingien pel seu interès d'adaptar les normes antigues de la Torà a la situació social d'aleshores i fer possible que, fins i tot en els detalls, tots poguessin viure d'acord amb la voluntat de Déu expressada en la Llei de Moisès segles enrere. També impul-

saven un moviment de santedat entre les classes populars. Els publicans constituïen un col·lectiu en l'imperi romà. Per aquest nom ens referim a les persones que aportaven el seu capital personal per tal d'avançar el pagament dels impostos que les autoritats romanes assignaven a una determinada demarcació. Ells avançaven els diners als romans i després els cobraven a la gent d'aquella demarcació amb interessos, moltes vegades abusius. Eren considerats pecadors per la manca d'escrúpols amb què actuaven.

En la seva paràbola Jesús imagina que coincideixen en el temple un fariseu i un publicà. El fariseu cerca de viure honestament i d'acord amb la normativa de la Llei de Moisès, però acaba con-

siderant-se superior a tots els altres, que no viuen de la mateixa manera, i preferit de Déu. El publicà, en canvi, reconeix la seva mala actuació: se sap pecador. Va al temple no a presumir de la seva justícia, sinó a demanar la compassió de Déu. I Déu, que veu els cors, sap que el publicà està més a prop d'ell que no pas el fariseu.

El que ens apropa a Déu no són els mèrits adquirits —som servents sense cap mèrit, ens convidava a reconèixer l'evangeli fa uns diumenges—, sinó el reconeixement de la pròpia pobresa i la necessitat que tenim de Déu i del seu perdó. Vet aquí un model de pregària cristiana que assoleix el que busca: tornar perdonat a casa.

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

Equips de la Mare de Déu dels sectors A-L, C i E-G de Barcelona. Aprenguem a pregar amb les ensenyances del P. Henri Caffarel. Dimercres 6 de novembre (18 h), a la parròquia M. D. dels Àngels (c/ Balmes, 78). Informació: t. 934 675 551, dimarts i dijous (10-13 h).

Els dilluns dels drets humans. Organitzats per Justícia i Pau i Cristianisme i Justícia. Dia 4 de novembre: «El dret al treball i l'atur massiu. Com repensem el treball? És factible la plena ocupació?», a càrrec d'Albert Recio, professor d'economia aplicada a la UAB i Eduard Rojo, catedràtic de dret del treball i la Seguretat Social a la UAB (c/ Roger de Llúria, 13).

La vida quotidiana a la Barcelona medieval. Visita cultural, dia 3 de novembre (11 h). Trobada a pl. Nova/av. Catedral. Informació: Centre Passatge (c/ València 244, 3r, t. 934 876 363).

CURSOS

Aula Senior per a majors de 55 anys. Organitzada per l'Associació de Catedràtics d'Ensenyaments

JESÚS EN FAMÍLIA

8. Escoles, esplais i escoltes cristians

Enviar el nen a una escola, esplai o agrupament escolta d'inspiració cristiana no és una experiència familiar de Jesús, però sí una decisió educativa dels pares que pot acabar tenint un pes important en la vivència cristiana del fill.

No tothom en veu la necessitat. Josep Maria Carbonell i Montserrat Queralt, en canvi, han trobat fonamental inscriure els fills en una escola d'inspiració cristiana: «Va ser una de les decisions més pensades. Vam parlar amb molta gent, vam visitar molts centres. Volíem una escola amb un ideari cristià obert, dialogant, amb activitats pastorals i acadèmicament exigent. I que no estigués ubicada en una zona on només hi anessin famílies privilegiades.» Van desestimar l'opció de l'esplai parroquial, en canvi, per poder gaudir de caps de setmana més familiars.

Tomàs Molina i Maria Antònia Grífols, per contra, van trobar important apuntar els nens al mateix esplai on ells mateixos es van conèixer, per bé que pràcticament no els veien entre setmana: «Hi ha una vivència que tu no li pots donar com a pare, li han de donar els amics, l'entorn. Per això vam optar per l'esplai. Entren i surten de l'església, mentre que a l'escola hi ha companys que no han vist mai un mossèn», expliquen.

Triar una escola, esplai o grup escolta d'ideari cristià pot ser una opció clau per allargar la comunitat cristiana del nen. Però no substitueix la família.

Sandra Buxaderas

Extret del llibre *Com viure Jesús en família*, Ed. Pòrtic

Secundaris de Catalunya (ACESC), en col·laboració amb la parròquia de Sta. Anna. Enguany els cursos seran: «Claus històriques del món contemporani» i «Conversa en anglès», i s'impartiran al matí, del novembre a l'abril 2014. Per a més informació: www.acesc.net, t. 933 026 560.

EXERCICIS I RECESSOS

Novahumanitas. Sessió «Descobreix-te a tu mateix». Dies: 9-10 i 16-17 de novembre, impartida

per Mn. Josep Font (c/ Àliga 12, baixos). Informació: Mn. Josep Font, t. 616 164 006, c/e: josepfontgallart@novahumanitas.org, www.novahumanitas.org.

Casa Betània (c/ Bonavista 37 - Cornellà de Llobregat). Recés espiritual dirigit per Mn. Josep Casanova, diumenge 10 de novembre. T. 933 751 102.

PELEGRINATGES

Peregrinación a Tierra Santa. Grupo Hermanitas de los Pobres,

del 17 al 24 de marzo. Informació e inscripcions: Sra. Magdalena Hernández (t. 651 374 461, c/e: marylenahego@hotmail.es). Con Ruth Travel: t. 934 673 244.

LLIBRES

La trobada. Retrobar-se en la pregària, del cardenal Gianfranco Ravasi. L'obra recull els textos dels exercicis espirituals predicats per l'autor al papa Benet XVI i a la Cúria durant la passada Quaresma. És com un itinerari que comença a les fonts del Jordà de l'Esperit i fa via riu avall fins al mar Mort, com a símbol de la vida humana: naixement, joventut, maduresa, ancianitat, tot comentant textos sàlmics que ens ajuden a comprendre el rostre de Déu i el rostre de l'home.

Paraula i vida 2014. L'evangelí de cada dia comentat per la Fraternitat de Natzeret. Un bon instrument per ajudar els creients a acostar-se a la Paraula de Déu amb la mateixa actitud de santa Maria. Textos breus per encarnar l'Evangelí en la vida de cada dia. Sobre la Fraternitat de Natzeret, podeu trobar informació a: www.fraternitatdenatzeret.cat.

Paraula i vida

2014. L'evangelí de cada dia comentat per la Fraternitat de Natzeret. Un bon instrument per ajudar els creients a acostar-se a la Paraula de Déu amb la mateixa actitud de santa Maria. Textos breus per encarnar l'Evangelí en la vida de cada dia. Sobre la Fraternitat de Natzeret, podeu trobar informació a: www.fraternitatdenatzeret.cat.

PALABRA Y VIDA

Edificar la comunidad cristiana hoy

El papa Francisco, en la homilía de la misa celebrada con los cardenales electores el 14 de marzo pasado, al día siguiente de su elección, nos resumía en tres puntos —como tiene por costumbre hacer— las exigencias eclesiales de esta hora: caminar, edificar, confesar.

Estas tres necesidades de esta hora —resumidas en los tres verbos citados— indican los objetivos y el marco de la carta pastoral que he dirigido a mis diocesanos para el curso actual. Se titula *Vivir la Fe y edificar la comunidad cristiana*. El curso pasado, con motivo de la celebración del Año de la Fe —que se cerrará el próximo 24 de noviembre—, propuse las diversas dimensiones de la fe cristiana en la carta pastoral titulada *Hombres y mujeres de fe*. En la carta pastoral de este año invito a reflexionar sobre el hecho de vivir la fe en comunidad, en Iglesia o sobre la dimensión eclesial de la fe.

La primera parte de la carta es más teológica. En la segunda y última parte, más práctica y de aplicación pastoral, he buscado pro-

poner a toda la comunidad diocesana algunas actuaciones que me parecen especialmente necesarias ahora en la aplicación de los tres objetivos de nuestro Plan Pastoral diocesano para los años 2011-2015. Recuerdo que estos tres objetivos son: el anuncio de Jesucristo a quienes no lo conocen; la pastoral de la iniciación cristiana; y la solidaridad como expresión de la fe cristiana, solidaridad con las personas y familias que sufren más agudamente las consecuencias de la crisis económica.

La realización práctica de estos tres objetivos presupone un sujeto activo, la comunidad cristiana; es decir, aquel conjunto de personas que confiesan y dan testimonio de Cristo con obras y palabras y lo celebran y lo hacen presente en el mundo mediante la fe y los sacramentos de la fe, especialmente el bautismo y la eucaristía.

A menudo oímos decir a sacerdotes y laicos frases como estas: «No tenemos comunidad»; o bien: «Tengo creencias, pero sin Iglesia». O también esta otra: «Es muy difícil encontrar

una verdadera comunidad». ¿Qué podemos hacer para dar alguna respuesta a estas afirmaciones, a menudo explícitas? Ante este reto, he buscado unas orientaciones en la primera encíclica del papa Francisco, titulada *Lumen fidei*, es decir, *La luz de la fe*. Nos dice en este documento —especialmente en el capítulo tercero— que la vida de fe se da en un ámbito comunitario y tiene un fundamento comunitario. Creemos —por la gracia de Dios— cada persona, pero la vida de fe se da en un ámbito comunitario y tiene un fundamento comunitario. Por eso, en tiempos de fuerte secularización y de no pocas pruebas para la fe, me parece muy necesario que —como los primeros cristianos— podamos contar con unas comunidades cristianas que lo sean verdaderamente. Estas apoyan nuestra fe personal, frágil y tan sometida a sombras diversas. Lo decimos en cada celebración de la eucaristía: «No mires, Señor, nuestros pecados, sino la fe de tu Iglesia.»

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia